

2. *Closing of communication.* Emojis are used instead of final punctuation, for instance instead of a full stop, exclamation sign or question mark to underline the close of relations between communicators.

3. *Avoiding of silence.* During live communication people feel uncomfortable when a pause in dialogue lasts too long. Therefore, communicators use ‘small talk’ – unimportant information about weather or current news. During online dialogue these pauses are filled with emoji, which help to ease possible discomfort and awkwardness.

The Emoji phenomenon appeared during Internet-globalisation and quickly turned into a so-called ‘pop-language’. Pop-language unites quotations from serials, songs, books and news. It appears to be a universal code corresponding to trends in popular culture. It communicates across the cultural boundaries and bridges different socio-cultural contexts. However, the visual representation of some emoji can sometimes have different/opposite interpretations in different countries and cultures. For instance, the emoji for nail polish has a negative sexual associations for Oriental countries. Another controversial symbol is the ‘thumb up’. This symbol considered to be offensive in some Middle Eastern countries and countries of Western Africa.

Literature

1. Bakewell L. 1998. Image Acts. American Anthropologist. Volume 100, Issue 1 pp. 22-32.

2. Danesi M. The Semiotics of Emoji. The Rise of Visual Language in the Age of Internet. (Bloomsbury Advances in Semiotics) Paperback – Illustrated, 17 Nov. 2016.

3. Hansen, A. 1998. Content Analysis. In A. Hansen, S. Cottle, R. Negrine, & C. Newbold (Eds.), Mass Communication Research Methods, pp. 91-129.

4. Hook, D., and Glaveanu, V. P. 2013. Image analysis: An interactive approach to compositional elements. Qualitative Research in Psychology, 10(4), pp. 255–368.

5. Mandl, T., Chanjong, I., Schmideler, S., Helm, W. 2018. Automatic image processing in the Digital Humanities: A pre-study for Children’s Books in the 19th Century. In: Picture Archives and the Emergence of Visual History of Education, pp. 77-86 .

6. Manovich, L. 2015. Data Science and Computational Art History. International Journal for Digital Art History, 1, pp. 12-34.

7. Terras, M. 2012. Image processing and digital humanities. in N. M. Terras, J. Nyhan & C. Warwich (eds), Digital Humanities in Practice. Facet publishing.

ВИХОП Віктор

канд. пед. наук, м. Київ

УКРАЇНСЬКА МОВА У ВИМІРАХ СЬОГОДЕННЯ

Дослідженням проблеми мовної ситуації в Україні займалися вчені – мовознавці П. Гриценко, Г. Залізник, А. Погрібний та інші.

Дехто вважає мову лише засобом порозуміння між людьми. Насправді ж цим не вичерпується її значення. У мові закодовує нація всю свою історію, багатовіковий досвід, здобутки культури, духовну самобутність.

Мовна ситуація в Україні на сучасному етапі непроста. Це пов’язано з набуттям нашою державою суб’єктності в міжнародних відносинах. Дуже часті

звернення громадян на адресу Інституту української мови НАН України свідчать про те, що люди хочуть знати достовірну інформацію про походження та розвиток української мови та допомогти з'ясувати правду з цих питань [Гриценко: 23].

Українська мова – національне надбання українського суспільства, вона повинна охоронятися та підтримуватися державою. Мовна політика як одна із складових частин державної має бути спрямована на забезпечення оптимального функціонування української мови в усіх сферах життя українського суспільства, їх подальшого розвитку та взаємодії. Українська мова, виконуючи інтеграційну функцію, є важливим чинником зміцнення державності, забезпечення культурного та економічного розвитку нашої країни.

За роки незалежності нашої держави відкриваються нові імена талановитих письменників, поетів та драматургів. Їхні пошуки постійно тривають. Часом – у неперспективному ключі, і дуже часто – якість творів, які доступні сьогодні, вражає. На сучасному етапі розвитку нашої держави ми маємо те, що стверджує українську мову, культуру, і найголовніше – українську націю.

Українці насправді ніколи не забували своєї рідної мови. Українська творчість – музика та література – завжди існували та продовжують існувати. Народу України є чим пишатися. Адже наша літературна мова унікальна. Ми маємо можливість вільно знайомитись із творами письменників, які ціною своєї свободи, інколи навіть життя, відстоювали право на творчість. Усе більше можна побачити твори сучасних талановитих авторів, які стають популярними та модними серед українських та іноземних читачів. Це свідчить про те, що наші співвітчизники та іноземні громадяни поступово відкривають для себе красу та унікальність української мови, починають любити та цінувати її.

За роки незалежності нашої держави з'являються школи з українською мовою навчання. Жителі нашої країни віддають перевагу українським закладам освіти. Багато підручників надруковано українською, звучать також українські народні пісні, набувають популярності сучасні народні вислови. Після запровадження Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» вона стала більш широко використовуватись в медіапросторі.

Мова для кожного народу стає ніби другою природою, що оточує його, живе з ним завжди і скрізь.

Українська мова, яка є рідною для переважної більшості мешканців нашої держави, виконує важливу роль засобу міжнаціонального спілкування, глибинної інтеграції в український соціум. У цьому полягає одне з призначень української мови як державної: забезпечити порозуміння між громадянами із різними материнськими мовами і мовним досвідом, інтегрувати через комунікацію в різних сферах громадського життя в єдиний гармонійний соціум [Гриценко: 26].

Під час боротьби з російською агресією український народ заявив про себе на весь світ. Отже, сьогодні, в незалежній Україні, яка у важкій боротьбі виборює своє європейське майбутнє, українська мова зміцнює свої позиції як державна, виконує важливу роль засобу міжнаціонального спілкування.

Література

1. Гриценко П. Українська мова сьогодні : політика, практика, сенси. *Віче*. 2014. № 15. С.23-26.
2. Залізник Г., Масенко Л. Мовна ситуація Києва : день сьогоднішній і прийдешній. Київ, 2001. С.64.
3. Погрібний А. Світовий мовний досвід та українські реалії. Київ, 2003. С. 7.

ГАСВСЬКА Надія

канд. філол. наук, професор, м. Київ

УКРАЇНСЬКИЙ ФЕМІНІСТИЧНИЙ ДИСКУРС У ГЛОБАЛІЗОВАНОМУ СВІТІ

Гендерні ідеї в українській літературі вперше голосно прозвучали десь в кінці ХХ ст., коли з'явилася публікація С. Павличко «Чи потрібна українському літературознавству феміністична школа?» [Павличко: 3]. З того часу актуальними стають питання «жіночого письма», «жіночої літератури», «жіночої мови», відбувається активізація жіночої прози. З'являються праці, присвячені темі «гендеру», «гендерної ідентичності». Ясна річ, українська література взаємодіє з національною традицією, яка впливає на «жіночу прозу», в якій значне місце належить «жіночій темі», з її увагою до психології жінки, її проблем, зрештою, її життя. Розвинене почуття власної гідності, самопожертва заради кохання і мистецтва, прагнення жити «відповідно до законів розуму», високе почуття обов'язку перед людьми – такі героїні О. Кобилянської, героїні нового європейського типу («Гортенза», «Людина», «Царівна», «Меланхолійний вальс» та ін.). Разом з тим письменниця зберігає національні особливості своїх героїнь. Параску з твору «Некультурна» вона наділяє загальнолюдськими рисами, які вона бачить у народному середовищі, отже, відтворює національні цінності.

У поезії, драмах, малій прозі Лесі Українки, як пише С. Павличко, «феміністичні ідеї не завжди лежали на поверхні, як наприклад, у Н. Кобринської чи О. Кобилянської... Її як і О. Кобилянську хвилює і приваблює постать сильної жінки, майже амазонки, котра перебирає не тільки чоловічі функції (бореться, воює, не погоджується, повстає проти несправедливості, невільництва народу)». Феміністичний дискурс так само започаткований і в літературній критиці Лесею Українкою в статті «Новые перспективы и старые тени (Новая женщина западноевропейской беллетристики)» [Павличко: 4]. Леся Українка підносила українську літературу на рівень світової, тобто такої, яка говорить про теми, «спільні та важливі для людства загалом.... Виходячи за межі певного народу та певного часу, Леся Українка, можливо, вперше в історії української літератури запропонувала твори, що належать не лише українській, а й світовій літературі...» [Чижевський: 5] («Одержима», «Вавилонський полон», «На руїнах», «Кассандра» та ін.).

Феміністичним духом пронизана діяльність і творчість Н. Кобринської. «Ми поклали собі метою впливати на розвій жіночого духа через літературу, бо